

ת"פ 26792/12/21 - מדינת ישראל נגד טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ, אלכסנדר אבראמוב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 26792-12-21 מדינת ישראל נ' טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ ואח'
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המאשימה מדינת ישראל
נגד הנאשמים
1. טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ
2. אלכסנדר אבראמוב

החלטה

בפניי טענת "אין להשיב לאשמה" לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי.

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של אי הגשת דוח שנתי במועד - עבירה לפי סעיף 216 (4) יחד עם סעיף 224 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961.

בכתב האישום נטען כי הנאשמת 1, חברה פרטית, שנתאגדה בישראל עסקה בהחזקה וניהול פרויקטים, והנאשם 2 היה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, מנהלה הפעיל של החברה.

עוד נטען, כי בשנת 2017, הסתכמה הכנסתה של החברה הנאשמת 1, בסך של - 6,671,611 ₪, וכי הנאשמים היו חייבים בהתאם להוראות פקודת מס הכנסה, בהגשת דוח שנתי על הכנסות הנאשמת 1, עבור שנת המס 2017, במועד הקבוע בסעיף 132 לפקודת מס הכנסה, וכי למרות זאת, ללא סיבה מוצדקת, לא הגישו במועד את הדוח השנתי כנדרש על פי הפקודה.

בתום הבאת הראיות מטעם המאשימה, טען הסניגור כי אין להשיב לאשמה. לבקשתו ניתנה לו שהות לפרט את טענותיו בכתב. בבקשה שהגיש בכתב, טוען הסניגור, שורה ארוכה של טענות.

נטען, כי מדובר בכתב אישום שהוגש באופן רשלני ומגמתי, מכון מטרה, הלוקה באכיפה בררנית, שכן, מדובר בדוח שנתי אחד, ואין מגישים כתב אישום על דוח אחד, אלא לכל היותר מטילים סנקציה מנהלית; לא הוכח שהנאשם 2 הינו מנהלה הפעיל של החברה, הנאשמת 1, כך עלה מעדותו של עד התביעה, חוקר מטעם פקיד השומה (מר נח קופרשטיין); עוד נטען, כי המאשימה התנהגה באופן שאינו אמור לאפיין התנהגות של רשות ציבורית, הן בחקירה, שעה שהוכח כי תפסה את כל החומר החשבונאי, ולא השיבה אותו למשרדי רואה החשבון, ולכן כיצד ציפה פקיד השומה שהנאשמים יגישו את הדוחות; והן במהלך המשפט, לאורך שמיעת העדויות, כאשר הסניגור מפנה להתנהגותו של ב"כ המאשימה במהלך שמיעת הראיות, בדגש על ישיבת ההוכחות האחרונה, כאשר העיד עד תביעה (מר יחיאל חיים), והתברר שלא ערך את תעודת עובד הציבור הרלבנטית לכתב האישום, תוך הדרכתו במהלך העדות, ורק בעקבות שאלות בית המשפט נחשף הדבר. עוד טוען הסניגור, כי המאשימה בחרה שלא לחקור או לזמן לעדות בבית המשפט, את מי שרכש את החברה (הנאשמת 1). לסיכום, נטען כי אין בראיות הדלות והסתמיות שהביאה המאשימה, כדי לבסס

את כתב האישום.

הבקשה נקבעה לדיון ומתן החלטה להיום. בדיון הגיב ב"כ המאשימה לראשונה לבקשה, וטען כי לדחותה, לעמדתו הובאו ראיות המגבשות את יסודות העבירה המיוחסת לנאשמים. ב"כ המאשימה עמד על הראיות שהוגשו במשפט, המהווים לעמדתו, בסיס ראיתי לכאורי, לביצוע העבירה המיוחסת. כמו כן, התייחס לטענותיו המרכזיות של הסניגור ביחס לעדויות שנשמעו.

בהחלטה שחתמה את הדיון, דחה בית המשפט את טענת "אין להשיב לאשמה", וקבע כי על הנאשם להשיב לאשמה, וכי נימוקיו יישלחו לצדדים.

להלן ההנמקה שביסוד דחיית הטענה.

דיון והכרעה:

אין להשיב לאשמה - התשתית הנורמטיבית:

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב 1982, קובע כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה, אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם, ובין מיוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

על פי פסיקת בית המשפט העליון, משמעות המונח **"הוכחה לכאורה"**, לעניין הוראת חוק זו, היא הנחת תשתית ראיתית בסיסית לכאורית, היוצרת מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את נטל הבאת הראיות, להבדיל מנטל השכנוע, מהתביעה אל הנאשם. וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית המשפט העליון בערעור פלילי 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן, מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור... כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על ידי התביעה, הן כה בלתי אמינות, עד שאף ערכאה שיפוטית בת דעת, לא הייתה מסתמכת עליהן... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני [שאלת אמינות ומהימנות הראיות - ש.ב] שבהן ייזקק בית המשפט בשלב של תום פרשת התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות" (ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח', פ"ד לב (1), 170, בעמודים 179-180; וראו ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' זבולון בן אברהם שדמי, פ"ד לה (2) 757, שם חזר בית המשפט העליון על הלכה זו).

לעניין בחינת חוסר המהימנות של הראיות שהובאו בפני בית המשפט, הודגש בפסיקת בית המשפט העליון, כי בחינה זו

מקומה באותם "מקרים נדירים שבהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת..." (בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' מוחמד דחלה, פ"ד נב (1), 625).

לפיכך, השאלה המרכזית הטעונה בירור וליבון, היא האם בהינתן העבירה המיוחסת לנאשמים, המדינה הניחה מערכת הוכחות "ראשונית", "בסיסית", להוכחת יסודות העבירה.

בשל טיב הרף הראייתי שעל התביעה לחצות, בהתאם להוראות הפסיקה, אין צורך שאפרט את מכלול הראיות שהונחו בפני בית המשפט לפרטי פרטים, אלא די בכך שאתייחס לתשתית הראייתית בכללותה.

נפתח בטיב העבירה המיוחסת לנאשמים, לאמור, מה הם יסודותיה העובדתיים, אותם צריכה המאשימה להוכיח, על מנת שתשתכלל העבירה המיוחסת לנאשמים בכתב האישום.

סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה, קובע כדלקמן:

"אדם אשר בלי סיבה מספקת עבר אחת העבירות המנויות להלן, דינו מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 61 (א) (2) לחוק העונשין, או שני עונשים כאחד:

...(1)

...(2)

...(3)

(4) לא הגיש במועדו דין וחשבון לפי הסעיפים 132 או 133."

"אדם" לצורך הוראה זו, לרבות חברה וחבר בני אדם, בעלי הכנסה החייבת במס - כהגדרת כל אלה בסעיף 1 לפקודה.

אשר למועד החוקי להגשת הדוח השנתי, סעיף 132 לפקודה, קובע את המועד להגשת הדוח השנתי, וזו הוראתו:

"דוח לפי סעיף 131 יימסר לפקיד השומה, לא יאוחר מיום 30 לאפריל של כל שנה."

סעיף 132 (ב) (א) (1) קובע שאדם שהדוח שלו מבוסס, על מערכת חשבוונאות מלאה, לפי שיטת החשבוונאות הכפולה, ימסור את הדוח לא יאוחר מיום 31/5 בכל שנה, וחבר בני אדם (כמו הנאשמת שבנדונו), החייב בהגשת דוח עצמאי מקוון, יגיש אותו עד ליום 31/5 שלאחר שנת המס שלגביה מוגש הדוח.

סעיף 224 א לפקודה מטילה את האחריות להגשת הדוח על מנהלה הפעיל של החברה אותה הוא מנהל:

"חבר בני אדם שעבר עבירה לפי הסעיפים 220-215 יראו כאשם בעבירה גם כל אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה מנהל פעיל, שותף, מנהל חשבונות, או פקיד אחראי....אם לא הוכיח אחת משתי אלה: (1) העבירה נעברה שלא בידיעתו; (2) שהוא נקט בכל האמצעים הסבירים להבטחת מניעת העבירה."

הנה כי כן, העבירה נשוא כתב האישום, משתכללת מקום בו מוכח כי:

- מדובר ב"אדם" ובכלל זה גם "חברה" או "חבר בני אדם", החייבים בהגשת דוח;
- אשר לא הגישו דוח שנתי "ללא סיבה מספקת";
- הדוח לא הוגש במועדים הקבועים לפי סעיפים 132 או 133 לפקודה.

לפיכך, השאלה היא האם הובאו ראיות בסיסיות להוכחת יסודות עובדתיים אלה של העבירה.

כפי שהובהר לעיל, מבחינה משפטית אין צורך לבחון את אמינות הראיות והעדויות שנשמעו, די בהנחת מערכת ראייתית ראשונית, המוכיחה את יסודות העבירה, כדי להעביר את הנטל של הבאת הראיות, מן התביעה לנאשם (להבדיל מנטל השכנוע) (ע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון** (ל"ב (1) 170, המצוטט לעיל). רק במקרים חריגים ובודדים, בהם חוסר המהימנות מהראיות זועק, ונטל מהן את כוחן, רשאי בית המשפט להתייחס גם לשאלת המהימנות (בש"פ 825/98 שצוטט לעיל).

מכאן ליישום הדברים לנדוננו.

בהודעת הנאשם ב-1/ת, שנגבתה ממנו ביום 10/3/21, הבהיר הנאשם כי הוא הבעלים של הנאשמת 1, משנת 2014 עד אמצע שנת 2018, שאז מכר את החברה לאדם אחר. הוא הסביר שתחום הפעילות של החברה הוא באחזקה וניהול פרויקטים. לשאלה האם היה מנהל פעיל של החברה השיב בחיוב, הוא הסביר שהוא היה הבעלים של מאה אחוז ממניותיה (עמ' 1 להודעה שורות 1 - 11). עוד פירט את פעילותה של החברה, לקוחותיה, ספקיה, ומשרד רואה חשבון דוב סטאר המטפל בהנהלת החשבונות שלו.

לשאלה מדוע לא הגיש את הדוחות השנתיים לשנים 2017 - 2018, תוך הבהרה של החוקר שבכך ביצע עבירה לפי סעיף 216 (4) לפקודה, השיב הנאשם 2: **"...המאזן לשנת 2017 אני בטוח שזה הוגש, כי כל המסמכים נתנו לרואה חשבון, צריך לראות למה אתם לא רואים את זה, ובשנת 2018, אני לא הייתי הבעלים של החברה, אני הייתי הבעלים עד אוגוסט 2018"** (ראה עמ' 2, שורות 69 - 72).

בישיבת המענה לכתב האישום, שהתקיימה ביום 25/4/22, הודה הנאשם בעובדות 1 ו-2 של כתב האישום, כלומר, שהנאשמת 1 הייתה חברה פרטית שנתאגדה בישראל, ועיקר עיסוקה באחזקה וניהול פרויקטים, וכי הנאשם 2, בעת ביצוע העבירה, היה המנהל הפעיל בנאשמת 1.

אשר לאי הגשת הדוח השנתי לשנת 2017, השיב הנאשם מפי בא כוחו: **"הנאשם לא יכול להגיש את הדוחות כי החברה נמכרה"** (עמ' 3, שורות 9 - 12).

יוצא אפוא, כי לכאורה, ישנה תשתית ראייתית לכאורית, המבססת לכאורה את עובדות כתב האישום.

כאמור, הנאשם הודה בעובדות 1 ו-2. לגבי עובדה מס' 3, קיימת תעודת עובד ציבור שלגביה נסב עיקרו של הדיון האחרון, המוכיחה כי בשנת 2017 הייתה לנאשמת 1 הכנסה החייבת במס.

הנאשם 2, הודה לכאורה בחקירתו כי הוא היה מנהל פעיל בנאשמת מס' 1, אם כי לטענתו הוא היה מנהל עד לאוגוסט 2018, שאז מכר את החברה לאחר.

עוד הוא מאשר, כי הוא לא יכל לחתום על הדוח של שנת 2017, הואיל והחברה נמכרה לאותו אחר, ולכן הוא לא נושא באחריות.

בהתאם להוראות סעיפים 117 ו-131 לפקודת מס הכנסה, על הנאשם 2 להגיש דוח על הכנסות הנאשמת 1, במועד הקבוע בסעיף 132 לפקודה, כפי שמועד זה מוארך מעת לעת (ראו הוראת ביצוע 8/18).

די בתשתית ראייתית לכאורית זו, כדי לדחות את הטענה שאין להשיב לאשמה, ולחייב את הנאשם להתמודד עם האשמה המיוחסת לו.

בשולי הדברים אבקש להבהיר, כי אין בתוצאה זו כדי לומר דבר וחצי דבר, על יתר טענותיו של הנאשם, ולא כאן השלב לנתח את הראיות לעומקן, ולהתייחס למכלול הטענות שהועלו לרבות להגנה מן הצדק ויתר הטענות שהעלה הנאשם. דברים אלה ייבחנו, ככל הנדרש, במסגרת הכרעת הדין.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.